

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216010197
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3216010197.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci proti obžalovanému O. D., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom N. - A. N., adresa na doručovanie písomností I. D. XXXX/X, XXX XX R., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 09.10.2018, sp. zn. 3T/77/2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. februára 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného O. D. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 09.10.2018 sp. zn. 3T/77/2016 bol obžalovaný O. D. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods.1, ods.2 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

konajúc za spoločnosť Mirtech s. r. o., so sídlom Svinná č. XXX, IČO: 36 336 025 osobne objednal a prevzal v dňoch 10.6.2014 a 16.6.2014 v N. nad N. v predajni spoločnosti H. V. F. spol. s r. o. na A. ulici č. XXX rôzny hutný materiál špecifikovaný na dodacích listoch č. 516 a 517 zo dňa 10.6.2014 a na dodacích listoch č. 532 a č. 533 zo dňa 16.6.2014, za ktorý tovar bola spoločnosťou H. V. F. spol. s r. o. vystavená faktúra č. 1411247 zo dňa 17.6.2014 v sume 2823,85 € s dátumom splatnosti 27.6.2014, pričom už vopred vedel, že za tovar nezaplatí, pretože spoločnosť Mirtech s. r. o. v uvedenom čase už viac ako 5 rokov nevykonávala riadnu obchodnú činnosť a prevzatý tovar použil na splatenie svojho súkromného dlhu vo výške 3000 € u svojej starej matky O. O. tým spôsobom, že jej z prevzatého materiálu vybudoval oploتنie domu v obci Ladce - H., čím uvedeným konaním spôsobil poškodenej spoločnosti H. V. F. spol. s r. o. Bánovce nad Bebravou škodu vo výške 2823,85 €

Za to mu bol podľa § § 221 ods. 2 v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zák. podľa zásady uvedenej v § 41 ods. 1 Tr. zák., s prihliadnutím na § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štrnásť mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol zároveň uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 2 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti H.V.F. spol. s.r.o. škodu vo výške 2.823.85 €.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd prvého stupňa zároveň zrušil výrok o treste odňatia slobody a treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, ktoré mu boli uložené trestným rozkazom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 0T/4/2015 zo dňa 24.01.2015, právoplatným dňa 11.02.2015, ako

aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním čo do výroku o vine i treste obžalovaný. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že súdom prvého stupňa nebol úplne zistený skutkový stav veci, nedošlo k úplnému preskúmaniu skutkového stavu do dôsledku zistených možností, čo v rozsahu faktických zistení mohlo spôsobiť nesprávnosť napádaného rozsudku. Súd prvého stupňa pracoval s primárnou úvahou o úmysle obžalovaného spôsobiť poškodenému škodu, pričom za týmto účelom nerealizoval dôkazy, ktoré by mohli svedčiť v prospech obžalovaného. Záver súdu potom vychádza z jednostranného vyhodnotenia dôkazov v neprospech obžalovaného, pričom neboli zohľadnené všetky okolnosti prípadu a výkonu podnikateľskej činnosti. Obžalovaný nikdy nespochybňoval záver, že vykonával podnikateľskú činnosť v mene spoločnosti o čom svedčia účtovné doklady. Zároveň pri tejto činnosti zamestnával viacero ľudí, ktorým evidoval výkon činností a poskytnuté zálohy. Uviedol tiež, že nielenže užíval nebytové priestory od Ing. M., ale ich aj zrekonštruoval, čo potvrdil i svedok O.. Súd prvého stupňa vôbec nepreskúmal tvrdenia svedkov o skutočnom výkone podnikateľskej činnosti a realizovaných dielach v obciach U., Z. a v H. pre O. B.. Poukázal, že v zmysle judikatúry najvyššieho súdu má byť v rámci trestného konania dodržiavaná zásada ultima ratio a teda zásada subsidiarity trestného konania, kedy trestnoprávna represia má nastupovať v situácii, keď nie je možné konanie obžalovaného zaradiť pod iný typ porušenia povinnosti a teda tam, kde dostatočnú ochranu právneho vzťahu nie je možné dosiahnuť inými prostriedkami, najmä civilnoprávnou ochranou. To sa stalo v prejednávanom prípade, keď namiesto uplatnenia nároku v rámci obchodnoprávných vzťahov podal poškodený a manželia V. trestné oznámenie, čo teória i rozhodovacia prax vyhodnocujú ako nežiaduce. Obžalovaný predložil vyjadrenie a dôkazy, ktoré vyvracajú závery prvostupňového súdu a logicky odôvodňujú konanie obžalovaného, ktorý nemal úmysel kohokoľvek uviesť do omylu a spôsobiť škodu. Zároveň priložil fotografie a potvrdenie o nákupoch materiálu za žalované obdobie, z ktorých má vyplývať, že reálne vykonával podnikateľskú činnosť, teda stavebné práce. Alternatívne uviedol, že odvolací súd by mal zohľadniť závažnosť a okolnosti prípadu a preto je namieste zväziť zmenu rozsudku v rozsahu uloženého trestu. Poukázal na rozpor so zásadami ukladania trestov, že súd prvého stupňa nezohľadnil, že obžalovaný trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Topoľčany OT/4/2015 vykonal v celom rozsahu. V takom prípade malo by to byť zohľadnené v prípade uloženia trestu aplikáciou ustanovenia § 39 Tr. zák. Zároveň poukázal na skutočnosť, že je jediným živiteľom rodiny, má maloleté dieťa a uložený trest môže mať zásadné následky pre jeho rodinu a blízkych.

Vzhľadom na uvedené potom obžalovaný navrhol, aby krajský súd v odvolacom konaní rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby, alternatívne aby vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor, ktorý vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny. Poukázal na naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu tak, ako to bolo v napadnutom rozsudku konštatované. Obžalovaný využil, že medzi spoločnosťou O. a poškodenou spoločnosťou boli dobré obchodné vzťahy založené na vzájomnej dôvere, preto poškodená spoločnosť nepochybovala, že dodaný tovar bude i zaplatený. O podvodnom úmysle obžalovaného svedčí i skutočnosť že konateľovi poškodenej spoločnosti viackrát uviedol, že platba je už na úhrade a neskôr zasa argumentoval nedostatkom finančných prostriedkov a že mu bol príkaz na úhradu zamietnutý. Sporné nebolo ani to, či obžalovaný v minulosti vykonával podnikateľskú činnosť, ale to že neuhradil platby za tovar ako to bolo uvedené v obžalobe. Aplikácia zásady ultima ratio neprichádza v danej situácii podľa prokurátora do úvahy.

Navrhol preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného O. D., ktorý bol o termíne pojednávania upovedomovaný na adrese ktorú uviedol na doručovanie, pričom toto upovedomenie mal vykázané náhradným doručením podľa § 66 ods.3 Tr. por. V deň konania verejného zasadnutia telefonicky uviedol, že sa verejného zasadnutia nezúčastní, pretože o ňom nevedel, chcel aby sa pojednávania zúčastnil aj jeho obhajca, ktorého meno uviesť nevedel. Krajský súd toto konanie obžalovaného vyhodnotil ako obštrukciu, pretože v danej veci už pre neprítomnosť obžalovaného bolo odročované verejné zasadnutie dňa 06.11.2019 a 08.01.2019 keď obžalovaný oznámil telefonicky, že je PN a chce si zvoliť nového obhajcu. Krajský súd mu následne umožnil odročením verejného zasadnutia aby si prípadne

zvolil nového obhajcu a aby sa po ukončení PN mohol na verejné zasadnutie riadne pripraviť. Nové predvolanie mu bolo doručované na adresu, ktorú novo uviedol ako adresu na doručovanie. Napriek tomu na uvedenej adrese zásielku neprevzal (bolo mu doručované opakovane) a žiadneho obhajcu si nezvolil, hoci mal na to dostatok času.

Zároveň bolo verejné zasadnutie vykonané i v neprítomnosti poškodeného, ktorý bol o jeho konaní riadne upovedomený, avšak bez ospravedlnenia sa nedostavil.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že odvolanie navrhuje ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a zistenie, že skutok spáchal obžalovaný. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný, ktorý spáchanie skutku poprel, je usvedčovaný predovšetkým priamou výpoveďou svedkov L. C., O. V., H. O., L.. U. M., W. V., ďalej obsahom prečítaných výpovedí svedkov U. O., L.. L. C., M. C., M. C., O. U., ako aj ostatnými listinnými dôkazmi tak, ako to v napadnutom rozsudku uviedol už súd prvého stupňa.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že spoločnosť Mirtech s.r.o. v rozhodnom období mala problémy s dostatkom financií na úhradu svojich záväzkov. Ako uviedli svedkovia ktorí pre ňu pracovali, ako aj poskytovateľ nebytového priestoru a jej dodávateľia, za poskytnuté výkony tovary a služby nedostali zaplatené. Ako už napokon v napadnutom rozsudku správne uviedol súd prvého stupňa tovar, ktorý bol z poškodenej spoločnosti obžalovaným odobratý (bez uvedenia plných údajov odberateľa, t.j. obchodné meno spoločnosti, sídlo, IČO) v dňoch 10. a 16. júna 2016 však nebol použitý na podnikateľskú činnosť spoločnosti MIRTECH.SK s.r.o.. Ako to vyplýva z výsluchu svedkov H. O., L.. U. M. a podperne aj z výpovede splnomocnenca poškodeného L. C., uvedený tovar bol použitý v podstate výlučne na súkromné účely poškodeného a to výstavbu oplotenia pre príbuznú obžalovaného (jeho starej matke O. O.), voči ktorej mal finančný dlh a výstavba tohto plotu bola vykonaná práve za účelom úhrady tohto súkromného dlhu obžalovaného a nebola zaúčtovaná do účtovníctva firmy MIRTECH.SK s.r.o.. Ak teda tovar prevzatý od poškodenej spoločnosti H.V.F. spol. s r.o. nebol použitý za účelom podnikania spoločnosti MIRTECH.SK s.r.o. (teda za účelom dosiahnutia zisku touto spoločnosťou pri výkone jej predmetu podnikania), musel obžalovaný, ako osoba, ktorá konala za spoločnosť MIRTECH.SK s.r.o. si byť vedomá, že táto spoločnosť nedisponuje finančnými prostriedkami na úhradu takéhoto záväzku (keď stav účtu spoločnosti bol nedostatočný na jej pokrytie a sám obžalovaný vedel, že za realizáciu výstavby

oplotenia spoločnosti MIRTECH.SK nebude poskytnutá odplata, takúto odplatu v mene spoločnosti ani nepožadoval a odplata vo forme odpustenia dlhu vo výške 3.000 € bola poskytnutá výlučne jemu ako fyzickej osobe). Z množstva neuhradených nákladov, napr. za odobratý tovar (FEROPLECH U.), nevyplatených miezd za výkon prác zamestnancami a na druhej strane neexistencie dostatočných príjmov, resp. ani pohľadávok spoločnosti Mirtech.sk voči iným osobám za dané obdobie vyplýva, že obžalovanému muselo byť zrejmé, že nemá dostatočné prostriedky na úhradu odobratého materiálu a s týmto stavom (neschopnosťou plniť záväzky) bol uzrozumený. Takéto konanie obžalovaným v mene spoločnosti jednoznačne nemožno považovať za riadny výkon podnikateľskej spoločnosti. Pokiaľ obžalovaný úmyselne takýmto spôsobom v mene spoločnosti konal, majúc vedomosť o ekonomickej situácii spoločnosti je zrejmé, že vedel, že spoločnosť, za ktorú koná výlučne on svoje záväzky neuhradí a k úhrade skutočne ani nedošlo. Je tak zrejmé, že úmyselne poškodenú spoločnosť H.V.F. spol. s r.o. uvádzal do omylu v otázke uhradenia existujúceho záväzku z titulu odobratia tovaru. Taktiež bolo bez pochybnosti preukázané, že použitím tohto tovaru na účely výstavby oplotenia príbuznej O. O. za odplatu vo forme odpustenia osobného dlhu vo výške 3.000,- € sa na škodu poškodenej spoločnosti obohatil, keď sám ako osoba, ktorá z uvedenej výstavky oplotenia mala prospech (vo forme odpustenia dlhu) odplatu za zhotovenie oplotenia nevyplatil spoločnosti Mirtech.SK s.r.o. alebo aspoň vo výške fakturovaných nákladov na prevzatý tovar poškodenej spoločnosti H.V.F. ako dodávateľovi tovaru. Vzhľadom na výšku škody, ktorá bola riadne uplatnená a je identická s hodnotou poškodenou spoločnosťou dodaného tovaru, t.j. 2.823.85 €, ide o škodu majúcu charakter väčšej škody.

Samotná skutočnosť, že obžalovaný mal v rozhodnej dobe nakupovať materiál aj na iné zákazky a na časti zákaziek mal i pracovať, automaticky nevylučuje jeho trestnoprávnu zodpovednosť v tomto konkrétnom prípade.

K obžalovaným navrhovanej aplikácie princípu ultima ratio je možné uviesť, že podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto ustanovenia však zároveň (a contrario) vyplýva, že ak je zistené (dokázané) konanie trestnoprávne zodpovedného subjektu, nevyňatého z právomoci orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré (konanie) napĺňa zákonné znaky trestného činu (formálne a materiálne, ak sa materiálny korektív uplatňuje) a zároveň nie sú prítomné zákonom definované okolnosti, ktoré vylučujú protiprávnosť činu (nutná obrana, krajná núdza, oprávnené použitie zbrane, výkon práv a povinností, súhlas poškodeného a plnenie úlohy agenta), je také konanie trestným činom. Trestný postih potom môže byť v zmysle zákona odvrátený len zánikom trestnosti činu (premlčanie trestného stíhania, účinná ľútosť, zmena zákona, osobitné ustanovenie zákona, smrť páchatela) alebo procesnými odklonmi v zmysle Trestného poriadku, zohľadňujúcimi tzv. zásadu „oportunitu“, rovnako ako súhlas poškodeného s trestným stíhaním v zákonom ustanovených prípadoch (ide o výnimku zo zásady legality, teda stíhania trestných činov ako zákonnej povinnosti príslušných orgánov, teda výnimku z procesnej povinnosti prokurátora podľa § 2 ods. 5 súčasne účinného Trestného poriadku, resp. § 2 ods. 3 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>> v znení účinnom do 31. decembra 2005). Princíp „ultima ratio“ - pojmovo - je použiteľný ako vodítko pre zákonodarcu pri legislatívnom postupe (uzákonenie trestnoprávneho postihu len v nevyhnutných prípadoch) a v tomto smere je v právnom štáte naozaj relevantný (aj keď legislatívna prax, vrátane implementácie európskeho práva, tomu už dlhodobo príliš nezodpovedá). Aplikácie sa dá odvodiť aj od zákonných princípov ukladania sankcií (uloženie trestu len v nevyhnutne potrebnej miere represie, pri využití aj ochranných opatrení), a to podľa úpravy Trestného zákona použitého na rozhodovanie v preskúmvanej veci, aj podľa aktuálne účinného Trestného zákona (s tým súvisí aj ústavná zásada proporcionality pri zásahu do základných ľudských práv).

Pri posudzovaní trestnosti činu zásadu „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> - zák. č. 300/2005 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> Z. z. v znení neskorších predpisov (nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná), teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na aktuálne riešenie tejto otázky v judikatúre najvyššieho súdu - R 96/2014 (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Tdo V 1/2015).

Primárny základ niektorých majetkových trestných činov spočíva v obchodno-právnom vzťahu (napr. podvod - § 221 Trestného zákona, sprenevera - § 213 Trestného zákona). V takých prípadoch je úlohou

trestného súdu vysporiadať sa s tzv. princípom ultima ratio, ktorý vyjadruje zásadu subsidiarity trestnej represie. Prostriedky trestného práva, v záujme spravodlivého konania a zákonného rozhodnutia (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), treba v takých prípadoch použiť vtedy, ak ide o závažný exces naznačených súkromnoprávných vzťahov, spočívajúcich v zjavnom presiahnutí ich rámca, pričom inkriminovaným konaním páchatela došlo k naplneniu znakov konkrétneho trestného činu (napr. uznesenie KS Trenčín sp. zn 23To/2/2013).

Vo všeobecnej rovine preto nie je vylúčené, aby sa vo veci v ktorej je možné na satisfakciu použiť prostriedky iných právnych odvetví (súkromného práva) boli paralelne využité i prostriedky práva trestného.

V danom prípade je zrejmé, že obžalovaný zneužil skutočnosť, že medzi spoločnosťou Mirtech s.r.o., za ktorú konal, a poškodenou spoločnosťou existovali z minulosti dobré obchodné vzťahy založené na vzájomnej dôvere a s vedomím (či prinajmenšom uzročením) toho, že pohľadávka za prevzatý tovar uhradená nebude, tovar prevzal a tento dokonca použil na reparáciu svojho „súkromného“ dlhu. Objektívne pritom spoločnosť neuhrádzala ani iné svoje záväzky a mala problém i s vyplácaním miezd zamestnancom. Ide preto z jeho strany o závažný exces súkromnoprávných vzťahov, spočívajúcich v zjavnom presiahnutí ich rámca. V danom prípade preto nemožno použiť materiálny korektív a teda ani aplikovanie zásady ultima ratio a to bez ohľadu na to, že sa jednalo o prečin.

Obžalovaný teda svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu tak, ako to správne skonštatoval už okresný súd. Krajský súd potom opakovane v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o treste v napadnutom rozsudku krajský súd konštatuje, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Keďže u obžalovaného bol pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností vyrovnaný, nebolo potrebné upravovať trestnú sadzbu. Trest uložený pri dolnej hranici trestnej sadzby plne vyhovuje požiadavkám individuálnej i generálnej prevencie.

Vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený sa aktuálnej trestnej činnosti dopustil skôr, než mu bol doručený (s následkami vyhlásenia rozhodnutia) trestný rozkaz Okresného súdu Topoľčany sp. zn. OT/4/2015 z 24.01.2015, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, bolo potrebné aktuálne ukladať trest súhrnný a zároveň bolo potrebné ukladať trest nepodmienečný, pretože súhrnný trest nesmie byť miernejší ako predchádzajúci uložený trest.

Predchádzajúci trest zahladený nebol a preto jeho vykonanie nemá na ukladanie aktuálneho trestu ako trestu súhrnného žiaden vplyv. Správne uložil okresný súd v rámci trestu súhrnného i trest zákazu činnosti (ktorý je už vykonaný). Ani krajský súd nevzhliadol, na rozdiel od názoru obžalovaného, žiaden dôvod (splnenie zákonných podmienok) na aplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zák. pri ukladaní trestu.

Správny je napokon i výsledok súdu prvého stupňa o zaradení obžalovaného na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia i výrok o náhrade škody.

Na základe týchto dôvodov odvolanie obžalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.